

Arrest

nr. 264 554 van 29 november 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 24 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 mei 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 februari 2019 dient verzoeker voor de zevende keer een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). De aanvraag wordt geactualiseerd op 12 augustus 2020.

Op 28 mei 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker geen annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad).

Op 28 mei 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: K., S.
geboortedatum: (...)1985
geboorteplaats: Hima
nationaliteit: Uganda*

*beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als K. S.,
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 22bis en 22 juncto 191 van de Grondwet, van de artikelen 3 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het IVRK), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

De bestreden beslissing (BGV) is uitermate summier gemotiveerd als volgt (stuk 1):

« Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.» (stuk 1)

Gezien verzoeker intussen reeds sinds 22 januari 2020 in het bezit is van diens paspoort, geldig tot 21 maart 2030, is deze motivering manifest incorrect (stuk 4).

In deze bestreden beslissing wordt verder op geen enkele manier ook maar enige woord gerept over de familiale situatie van verzoeker.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt evenwel als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Bovendien mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgeleverd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (zie o.a. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948 en RvV 27 december 2013, nr. 116.432).

“Er mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

(RvV 4 februari 2013, nr. 96.569)

“Het feit dat de verweerder in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van bepalingen van het EVRM.”

(RvV nr. 116.432 van 27 december 2013)

Alsook:

“De Raad benadrukt het belang dat de (Europese) wetgever middels het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gehecht aan de verplichting die rust op het bestuur om reeds bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met die elementen die er mogelijk kunnen toe leiden dat een verwijdering in strijd zal zijn met hogere rechtsnormen, en dit teneinde een daadwerkelijke rechtsbescherming op punt te garanderen.”

(RvV nr. 171.744 van 13 juli 2016)

Derhalve dient verweerder bij het afleveren rekening te houden met het hoger belang van het kind, alsook het familie- en gezinsleven van verzoeker, waarbij tevens de hogere internationale rechtsnormen mee in acht dienen genomen te worden.

Een bevel om het grondgebied te verlaten betreft bovendien een autonome beslissing aanwezig in het rechtsverkeer, waaraan een eigen motivatieplicht kleeft in overeenstemming met artikel 74/13 Vw.

“De Raad benadrukt het belang dat de (Europese) wetgever middels het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gehecht aan de verplichting die rust op het bestuur om reeds bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met die elementen die er mogelijk toe kunnen leiden dat een verwijdering in strijd zal zijn met hogere rechtsnormen, en dit teneinde een daadwerkelijke rechtsbescherming op dit punt te garanderen.”
(RvV nr. 171.744 van 13 juli 2016)

Zelfs indien artikel 74/13 Vw. geen uitdrukkelijke woordelijke motiveringsverplichting incorporeert, moet minstens wel uit de beslissing kunnen blijken dat hiermee rekening werd gehouden.

“In elk geval kan het bestuur nadien ter verdediging niet alsnog elementen aanvoeren die niet in de bestreden beslissing werden vermeld. In die zin draagt de overheid het risico. Zijn er hogere belangen in het spel, dan kan ze best zorgen voor een afdoende motivering, op straffe van onwettigheid van haar beslissing.”

(V. VEREECKE, ‘Een ruimer wettigheidstoezicht op vrijheidsberoving van vreemdelingen’, in T.Vreemd. 2013, p. 327, noot 81).

In de motivering van de bestreden beslissing had aldus een verwijzing naar het onderzoek omtrent het hoger belang van het kind, alsook het familie- en gezinsleven van verzoeker moeten opgenomen worden. Echter is dat geenszins het geval.

(i) Gezinsleven

Het staat niet ter discussie dat er in casu sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker is de vader van het nog zeer jonge kind, P. A., van Nederlandse nationaliteit, geboren op 11 november 2019 (stukken 5 en 6).

Vanaf het moment dat een kind geboren wordt valt de band tussen het kind en zijn ouders onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gül v. Zwitserland, nr. 23218/94)

“from the moment of the child’s birth and by the very fact of it, there exists between him and his parents a bond amounting to “family life” (see the Berrehab v. the Netherlands judgment of 21 June 1988, series A no. 138, p. 14, para. 21, and the Hokkanen v. Finland judgment of 23 September 1994, Series A no. 299-A, p. 19, para. 54) which subsequent events cannot break save in exceptional circumstances.”
(EHRM 19 februari 1996, Gül v. Zwitserland, nr. 23218/94, §32)

Artikel 8 EVRM vormt geen absolute bescherming van het gezinsleven, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel.

“Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging in het privé- of gezinsleven van een persoon. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 53). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).” (RvV nr. 205.020 van 7 juni 2018)

Alsook:

“Een tweede criterium, ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief. De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Als nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op grond ervan grondrechtenvraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij

wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en dat grondrechtelijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen. (...)

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken 'in the least onerous way as regards human rights'.

(P. DE HERT, "Artikel 8. Recht op privacy" in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720 – eigen benadrukking)

In het kader van deze fair balance-toets conform artikel 8 EVRM, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd worden, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (EHRM 5 september 2000, Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98).

In casu werd dergelijke afweging geenszins gemaakt (stuk 1).

Indien dit wel het geval geweest zou zijn, zou bovendien nimmer een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd geweest zijn aan verzoeker. Immers is de relatie tussen verzoeker en mevrouw P., met name de moeder van kind A., inmiddels ten einde en zou een terugkeer naar het land van herkomst voor verzoeker een definitieve breuk met zijn kind betekenen, gezien kind A. hier bij haar moeder zou blijven, waar zij nu haar hoofverblijfplaats geniet.

De bestreden beslissing maakt dan ook een disproportionele schending van het recht op bescherming van het gezinsleven onder artikel 8 EVRM uit en is volledig in strijd met artikel 74/13 VW.

(ii) Hoger belang van het kind

Ook omtrent het hoger belang van het kind, zoals beschermd in artikel 3 IVRK, artikel 22bis juncto 191 Gw en artikel 24 van het Europees Handvest, werd in casu geen enkele motivering verleend in de bestreden beslissing.

Als hoofdprincipe dient men echter te hanteren dat een kind niet gescheiden mag worden van zijn ouders (art 9 IVRK).

"De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. (...)" (art. 9 IVRK)

Bijgevolg is eenheid van gezin de regel en kan slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, in het belang van het kind een ouder van zijn kind gescheiden worden. In casu is het echter in het belang van het kind dat zij bij haar vader, nl. verzoeker, in BELGIË verblijft, daar zij een hechte gezinscel vormen.

Derhalve is het verblijf van verzoeker dan ook in het belang van het kind, gewaarborgd in artikel 3 IVRK en 22bis Gw. juncto art. 191 Gw. Ook artikel 24, punt 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt zeer duidelijk:

"Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Artikel 22bis juncto art. 191 van de Belgische Grondwet en artikel 3 IVRK schrijven evenzoveel voor dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat.

Aldus dient ook in onderhavig verzoek rekening te worden gehouden met het belang van het kind, hetgeen manifest geschonden zou worden bij weigering van een verblijfsrecht in hoofde van verzoeker, zijnde de vader van het zeer jonge kind.

Een gebrek aan een zorgvuldig onderzoek naar het hoger belang van het kind is aldus in strijd met artikel 74/13 VW en met de hogere internationaalrechtelijke bepalingen die het hoger belang van het kind beschermen (zie supra).

Derhalve dringt zich een verbreking van het bevel om het grondgebied te verlaten op.”

2.2 De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoeker genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Vervolgens motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort”*.

Verzoeker betwist dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en verwijst naar stuk 4 in bijlage van het verzoekschrift waaruit blijkt dat hij in het bezit is van een paspoort geldig van 22 januari 2020 tot 21 januari 2030.

In de nota met opmerkingen repliceert verweerder het volgende:

“De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 28.05.2021 werd vastgesteld dat de verzoekende partij zonder de krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten in het Rijk verbleef, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie allerm minst kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) diende te worden besloten.”

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat hij in het bezit is van een geldig paspoort, in weerwil van het motief in de bestreden beslissing.

Verweerder is aldus uitgegaan van een onjuist feitelijk gegeven en de bestreden beslissing stoelt niet op een correcte feitenvinding. Het motief dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort kan niet tot grondslag strekken van het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder de vereiste documenten, zoals verweerder stelt in de nota met opmerkingen.

Het middel is in de besproken mate gegrond. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van dit middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, hoeven deze niet te worden onderzocht.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 mei 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN